

วิชาศีลธรรมในสมัยที่ผมเป็นนักเรียนค่อนข้างน่าเบื่อ ยิ่งโชคดีที่มีตำนานสนุกๆ แทรกเข้ามาบ้าง ดังเช่นเรื่องนี้
ปณณวัฒน์กุมารเป็นบุตรชายของเศรษฐีคนหนึ่งในเมืองสาวัตถี พ่อแม่อยากให้แต่งงาน แต่แกไม่ยอมแต่งเสียที เมื่อทนรบเร้าไม่ได้
ก็ตั้งข้อเสนอล่าหากหาหญิงสาวที่มีคุณสมบัติห้าอย่างนี้มาได้ เขาจึงจะยอมแต่งงาน สเปคที่ว่านี้เรียกว่า เบญจกัลยาณี อันได้แก่

- 1 เกสกลยาณี ผงงาม คือ หญิงผู้มีผมหาวถึงสะเอวแล้วปลายผงอนขึ้น
- 2 มงสกลยาณี เนื้องาม คือ หญิงผู้มีริมฝีปากแดงดุผลตำลึงสุกและเรียบชิตสนิทกันดี
- 3 ภูฏิกกลยาณี กระจุกงาม คือ หญิงผู้มีฟันสีขาวประดุจสังข์ และเรียบเสมอกัน
- 4 ฉวิกกลยาณี ผิวงาม คือ หญิงผู้มีผิวกายงามละเอียดสวยงาม
- 5 วยกกลยาณี วัยงาม คือ หญิงผู้ที่แม้จะคลอดบุตรกี่ครั้ง ก็ยังคงเต่งตึงไม่หย่อนยาน

อิม! ไม่ขอมากเกินไปนะ

สังเกตว่าทั้งห้าข้อเป็นคุณสมบัติทางกายภาพทั้งสิ้น

ตำนานเล่าต่อไปว่า ฝ่ายพ่อแม่ก็ไม่ย่อท้อ ส่งพรหมณ์ไปเป็นแมวมองค้นหาหญิงสาวตามสเปคนี้จนพบเข้าคนหนึ่งในเมืองสาเกต ชื่อนางวิสาขายามันนั้นนางวิสาขารวมทั้งหญิงบริวารออกมาเที่ยวเล่นกัน ฝนตกลงมาอย่างหนัก หญิงบริวารทั้งหลายพากันวิ่งหลบหนีฝนเข้าไปในศาลา แต่นางวิสาขายังคงเดินด้วยฝ่าเท้าปกติ พรหมณ์แมวมองรู้สึกแปลกใจยิ่ง ถามนางว่า "ทำไมเธอก็ไม่วิ่งหลบหนีฝนเหมือนกับหญิงอื่นๆ?"

คำตอบของนางคือ เป็นหญิงสาววิ่งแล้วดูไม่งาม หากหกล้มอาจเสียโฉมพิการ หมดคุณค่าไป (ความจริงนางตอบยาวกว่านี้มาก) แสดงว่านางวิสาขามีไม่เพียงแต่สวย
ยังฉลาดด้วย นับว่าเป็นความโชคดีของปณณวัฒน์กุมารที่นางวิสาขามีได้กำหนดสเปคฯ 'เบญจบุรุษ' ด้วย ก่อนส่งตัว
บิดาของนางวิสาขารับนางไปให้อโวาทสิบประการ

เชื่อกันว่าตัวละครในภาพยนตร์และละครโทรทัศน์ในสมัยหนึ่งที่ว่าด้วยการต่อสู้ระหว่างแม่ผัว-ลูกสะใภ้คงไม่เคยปฏิบัติตามอโวาทสิบประการนี้
แม่ผัวกับลูกสะใภ้จึงทะเลาะกันในละครมานานหลายสิบปี

หลายคนในสมัยนี้คงบอกว่า อโวาทสิบประการนี้เข้าข่ายละเมิดสิทธิสตรีอย่างยิ่ง เป็นการอบรมสร้าง 'ช่างเท้าหลัง' อย่างแท้จริง พุดสั้นๆ
คือบทบาทของหญิงเป็นเพียงทาสรับใช้ชายเท่านั้น

ทว่าเราคงใช้ข้อแม้ทางสังคมในยุคอินเทอร์เน็ตเป็นมาตรฐานวัดพฤติกรรมคนในสมัยสองพันห้าร้อยปีก่อนไม่ได้ คำถามที่น่าสนใจมากกว่าคือ มาถึงพ.ศ.นี้
มีข้อใดในอโวาทสิบประการนี้ที่ยังใช้ได้ หรือว่าล้าสมัยไปหมดแล้ว?

ดูเหมือนเหลืออยู่ไม่กี่ข้อที่ว่าด้วยการไม่เป็นคนขี้นินทาและมีเมตตา ส่วนการบริโภคน้ำอาหารหลังสามทุ่มและพ่อผัว แม่ผัว
ออกจะเป็นเรื่องที่ไม่ส่งเสริมความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัวอย่างไรพิกล

สังคมปัจจุบันต้องการ 'อโวาทสิบประการ' เสมอ แต่มันเปลี่ยนไปตามปัจจัยต่างๆ ในสภาพสังคมที่เงินทองหายาก
ภรรยาจำนวนมากต้องออกหาเงินนอกบ้านอีกแรงหนึ่งด้วย กระนั้นสามีหลายคนยังคงคาดหวัง (ด้วยความโลภ) ว่า บทบาทของ เบญจกัลยาณี ต้องไม่ลดลง พุดง่าย ๆ ว่า
หญิงสาวนอกจากต้องทำงานนอกบ้านหาเงินมาช่วยค้ำจุนการเงินแล้ว ยังต้องดูแลเรื่องการกินอยู่ ซักผ้า ล้างจานด้วย จึงจะเป็นยอดภรรยา

ผ่านมาหลายพันปี สเปคฯของผู้ชายเราไม่เคยเปลี่ยนแปลงคือ เอาแต่ได้จริงๆ ! อาจจะมีจริงอย่างที่คนโบราณว่า เกิดเป็นหญิงแท้จริงแสนลำบาก เพราะโลกนี้ยังเป็น
ปิตาธิปไตย จริงๆ ชายยังคงคาดหวังว่าหญิงต้องเป็นคนดูแลคน ส่วนหญิงจำนวนไม่น้อยก็ยังติดอยู่กับค้ำจุนของความเชื่อที่ว่า ต้องเอาใจชาย มิเช่นนั้นเขาอาจเปลี่ยนใจ

นางโนนัน

เขียนโดย นายตัวดี ท.ทิวเทือกเขา

วันอังคารที่ 29 กันยายน 2009 เวลา 08:39 -

การเอาใจส่วนหนึ่งก็คือการรักษาสภาพร่างกายของตนเองให้มีเสน่ห์ชวนใจเสมอๆ เราก็จึงยังเป็นสังคมที่เต็มไปด้วยยาลดความอ้วน การดูดไขมัน เพื่อเอาใจชายด้วยความเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้มัดใจชายได้ แต่หาก 'คุณค่า' เหล่านี้เป็นตัวมัดชายจริง หญิงสาวเหล่านั้นคงระวังด้วยว่า วันหนึ่งเมื่อสเปคานี้หมดอายุ เขาก็ไปหาคนใหม่ได้

คุณค่าของหญิงไม่น่าจะใช้การมีริมฝีปากแดงดูผลตำลึงสุก ฟันสีขาวประดุจสังข์ หรือการที่คลอดลูกก็ครั้งยังเต่งตึง

เบญจกัลยาณี น่าจะหมายถึงคนที่ยืนหยัดเคียงคู่สามี ไม่ใช่เดินตาม เป็นเพื่อนไม่ใช่ทาส เอาใจแต่ไม่ตามใจ อ่อนนุ่มแต่ไม่อ่อนแอ เพราะสเปคานี้ทางกายหมดอายุเร็วกว่าสเปคานี้ทางใจนัก

(พิมพ์ครั้งแรก เปรี๊ยว 2548)